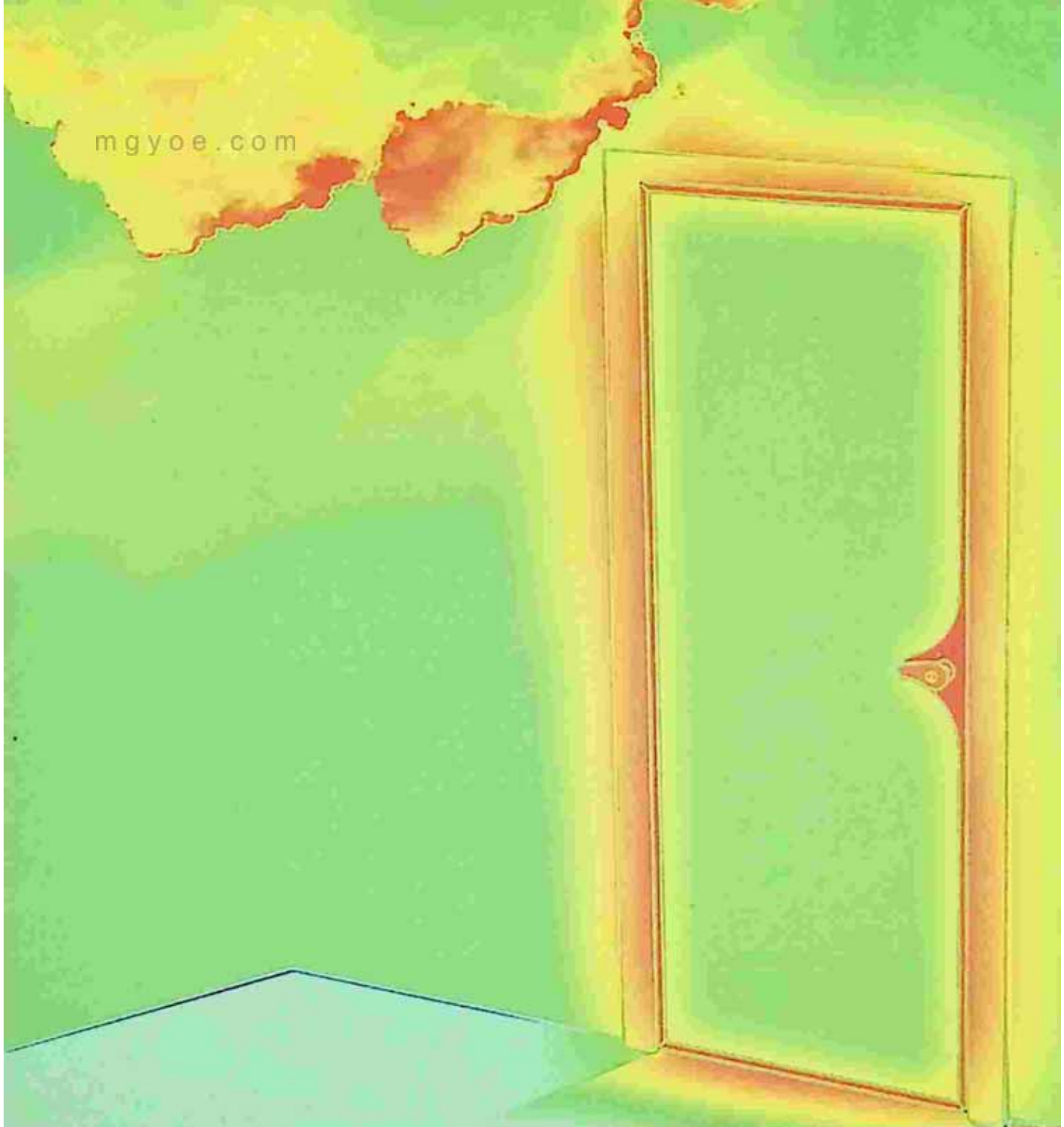

ဝီ-မိုးနင်း အောင်မြင်ခြင်း၏ဘုရင်

ဆေးဝါးများ

mgyoe.com

အောင်မြင်ခြင်း၏ဘုရင်

ဝီ-မိုးနင်း

ဆောင်းပါးများ

ISBN9789997114471

PWN34

9 789997 114471

1,300.00KS

အောင်မြင်ခြင်း၏ဘုရင်
ပိ-မိုးနင်း

ပုံနှိပ်ပုတ်တမ်း

စာမူခွင့်ပြုချက်အမှတ်	-	၄၀၀ ၄၉၃ ၀၅၁၂
မျက်နှာစုံခွင့်ပြုချက်အမှတ်	-	၄၀၀ ၄၄၄ ၀၆၁၂
ထုတ်ဝေသူ	-	ဦးစန်းဦး
ပုံနှိပ်သူ	-	ဒေါ်ဝင်းမာ
မျက်နှာစုံဒီဇိုင်း	-	အမ်အက်စ်အို
ကွန်ပျူတာဖလင်	-	အီးဂဲလ်
လက်ခွဲဖလင်	-	အေလက်
စာအုပ်ချုပ်	-	သစ္စာ

၁၃၁.၃

ပိ-မိုးနင်း

အောင်မြင်ခြင်း၏ဘုရင် /

ပိ-မိုးနင်း - ရန်ကင်း

စိတ်ကူးချိုချိုစာပေ၊ ၂၀၁၂၊

စာမျက်နှာ ၈၅ မျက်နှာ၊ ၁၃ စင်တီ x ၂၀.၅ စင်တီ

(၁) အောင်မြင်ခြင်း၏ဘုရင်

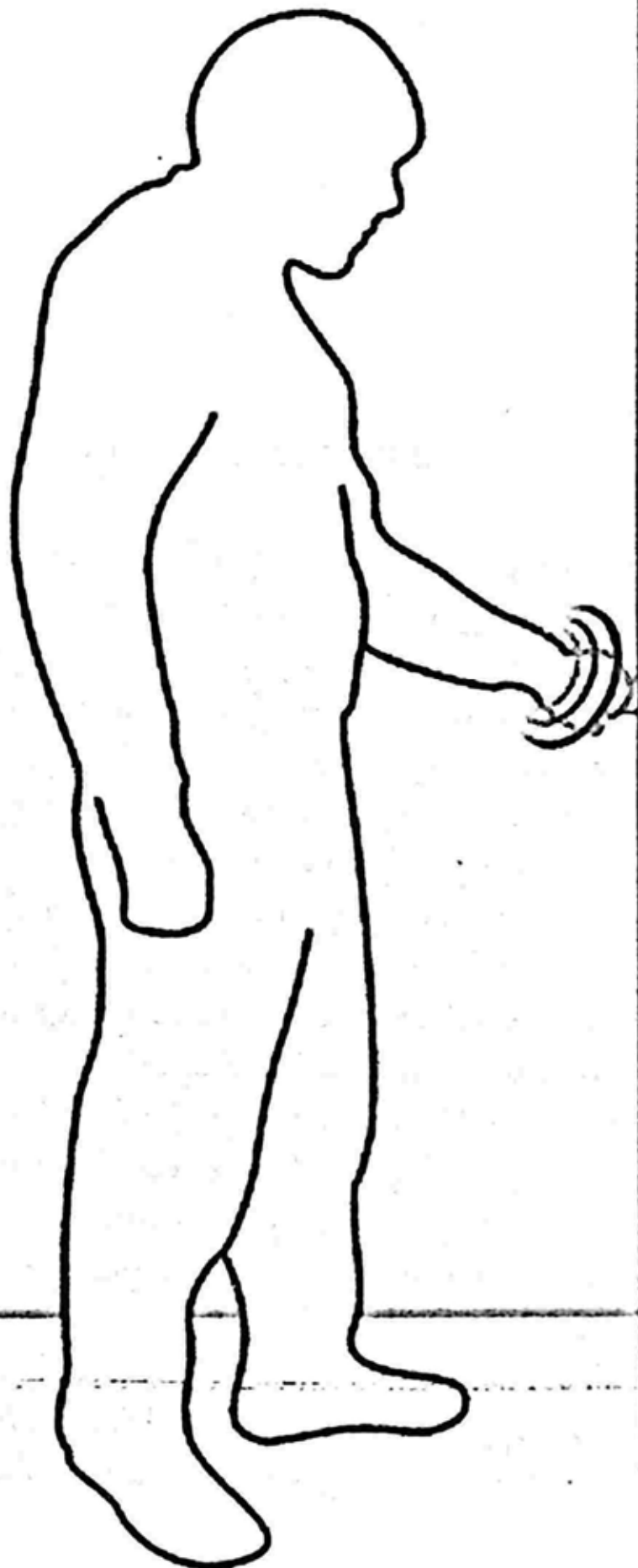
၂၀၁၂ ဩဂုတ်လ၊ ပထမအကြိမ်၊ အုပ်စု ၅၀၀
ရောင်းစျေး ၁၀၀၀ ကျပ်

စာရေးဆရာကြီး လှသမိန်၏ အကူအညီဖြင့် 'ဗာစီတီ
စာပေ'မှ ၁၉၆၆ ခုနှစ်တွင် ထုတ်ဝေခဲ့သော 'ပိ-မိုးနင်း'
စာအုပ်တွင် စုစည်း ကောက်နုတ်ဖော်ပြခဲ့သော ဆောင်း
ပါးများကို ပြန်လည်တင်ဆက်ခြင်းဖြစ်ပါသည်။

မာတိကာ

၁။ အလုပ်ကလေးနှင့် အလုပ်ကြီး	၂
၂။ အောင်မြင်ခြင်း၏ ဘုရင်	၅
၃။ စာရေးဆရာဖြစ်လိုသော်	၁၀
၄။ မျှော်မှန်းချက်	၁၄
၅။ ဝတ္တရားကျေပြန်ခြင်း	၁၈
၆။ ပေါင်းသင်းဆက်ဆံရေး	၂၈
၇။ ကြီးပွားရေးလမ်း	၃၃
၈။ အခက်အခဲ	၃၆
၉။ အရေးကြီးသောအချက်များ	၄၀
၁၀။ တိုက်ပွဲနှစ်မျိုး	၄၄
၁၁။ အခွင့်အရေး	၅၂
၁၂။ အသေးအဖွဲ့များ	၅၇
၁၃။ ကျန်းမာခြင်း၏ စည်းစိမ်	၆၃
၁၄။ စိတ်စွမ်းအားသတ္တိ	၆၈
၁၅။ အလုပ်၏ အကျိုး	၇၅
၁၆။ အကြံကြီးရမည်	၇၈
၁၇။ စိတ်ကိုချုပ်တည်းခြင်း	၈၂

Jig
Jiggi

အလုပ်ကလေးနှင့်အလုပ်ကြီး

ကမ္ဘာပေါ်၌ မည်သည့်လူမျိုးများမှာမဆို နိမ့်ကျသေးငယ်သော အလုပ်လုပ်သူတွေ ရှိကြလေသည်။ ကျွန်ုပ်တို့ မြန်မာလူမျိုးများသာ နိမ့်ကျသောအလုပ်များကို မရာမတန်သဘောထားကာ ရှောင်ရှားကြလေသည်။ သို့ရှောင်ရှားကြသည်မှာလည်း အောက်ပြည်သားများဖြစ်ကြ၍ အထက်သား အထက်ပြည်သူများမှာ အောက်သူအောက်သားများနှင့်စာလျှင် များစွာ ကျိုးနွံကြလေသည်။

နိမ့်ကျသော အလုပ်များကို မလုပ်သော လူမျိုးသည် ကြီးမြင့်သော အလုပ်ကြီးများကိုလည်း လုပ်နိုင်ကြသည်မဟုတ်ပေ။ ဥရောပ၊ အမေရိကန်၊ ဂျာမနီ၊ အိန္ဒိယ၊ ထိုင်းများ၌ အနိမ့်ဆုံး နောက်ဖေးကျိုးသော အလုပ်ကိုပင် လုပ်ကြလေရာ အမြင့်ဆုံးအလုပ်ကြီးများကိုလည်း လုပ်နိုင်ကြလေသည်။ မြန်မာလူမျိုးများမှာ နိမ့်ကျသော အလုပ်ကိုမလုပ်ဘဲ လမ်းခုလတ်မှာ နေကြရလေသည်။

အလေးကို မ လိုသောလူသည် မိမိ၏ကိုယ်ကို နိမ့်အောင် နှိမ့်ခြင်းဖြင့် အားကိုယူရ၏။ ထို့အတူ ကြီးမြင့်သော အလုပ်များကို လုပ်ကိုင်နိုင်သော အခြေအနေက ရောက်ဖို့ရန်အတွက် မိမိကိုယ်ကို နှိမ့်ချကာ အားယူကြရလေသည်။

အောက်အရပ်မှာ မြန်မာလူမျိုး ကူလီအလုပ်သမား နည်းပါးကြလေရာ သင်္ဘောနှင့် မြူနီစီပယ်လမ်းများမှာ ယခုမှ အနည်းငယ်အစပြု၍ လုပ်ကြသည်ကို တွေ့ရှိရာ အထူးဝမ်းမြောက်မိပေ၏။

မြန်မာပြည်၌ ဂေါ်ရင်ဂျီကုလားကူလီတွေ အဘယ်မျှလောက် များပြားကြသည်ကိုထောက်လျှင် ၎င်းတို့မှတစ်ဆင့် အိန္ဒိယတိုင်းသို့ရောက်သော မြန်မာငွေများ အဘယ်မျှလောက်များမည်ကို ချင့်မှန်းသိရှိနိုင်လေသည်။ ထိုအလုပ်များကို မြန်မာ

များသာလုပ်မည်ဆိုလျှင် ထိုငွေများမှာ မြန်မာပြည်၌သာ ရှိနေမည်ဖြစ်သောကြောင့် ကုလားကူလီကို ပေးရသည်ထက် တစ်ဆပို၍ပင် ပေးရစေကာမူ တိုင်းပြည်မှာ မယုတ်မလျော့ ဆူဖြိုးကြွယ်လျက်သာ ရှိနေပေလိမ့်မည်။ ဥရောပတိုင်း၌ ဥရောပတိုင်းသားကူလီများသာ ရှိကြ၏။ မြန်မာပြည်၌ မြန်မာကူလီမရှိ၊ ကုလားကူလီတွေ မြန်မာငွေကို အမြဲသယ်ယူ၍ နေကြလေသည်။ အင်္ဂလန်ပြည်၌ နောက်ဖေးသိမ်းသူ တံမြက်လှည်းသူမှစ၍ နိမ့်ကျသော အလုပ်များကိုလုပ်သူတို့သည် အလုပ်ပြီးသည့်အခါ သားနားစွာ ဝတ်ဆင်ကြလျက် ၎င်းတို့၏ အိမ်များမှာ ခံညားစွာ နေထိုင်ကြသဖြင့် အလုပ်ပြီးသည်နောက် ဂုဏ်သရေရှိ ပြည်သူလူကောင်းများဟူ၍ အသိအမှတ်ပြုခြင်း ခံရလေသည်။

(ကုန်သည်အိပ်ဆောင်မှ)

mgyc.com

mgyc.com

အောင်မြင်ခြင်း၏ ဘုရင်

အများအားဖြင့် စဉ်းစားဉာဏ်ကို မသုံးကြသည်မှာ အလွယ်လမ်းကိုလိုက်ခြင်းကြောင့် ဖြစ်လေသည်။ တစ်စုံတစ်ယောက် တစ်ခုခုကို စထွင်၍ လုပ်သည့်အခါ အလွယ်လမ်းလိုက်သူတွေ ဝိုင်း၍တုကြ၏။ ၎င်းတို့သည် စဉ်းစားခြင်းအလုပ်ကို ပင်ပန်းခံ၍မလုပ်။ လုပ်ရန်လည်းမလိုဟု သဘောထားကြလေသည်။ အကြောင်းမူကား ထွင်၍ထားသောလမ်းကို လိုက်ဖို့သာလိုသည်ဟု သဘောထားကြလေသည်။ သို့ဖြစ်လေရာ ထွင်သောသူတစ်ယောက် နောက်လိုက်သူ တစ်ရာ၊ တစ်ထောင်ဖြစ်လေသည်။ ထွင်သူကား စဉ်းစားဉာဏ်သမားတစ်ယောက်သာ ဖြစ်၏။ တုပသော မစဉ်းစားသူတို့မှာကား ရာထောင်မက များကြလေသည်။

ထိုကဲ့သို့သော အစုအဝေး၌ စဉ်းစားဉာဏ်ကို သုံးသူသည် စွဲမြဲခြင်း၊ ဇွဲသန်ခြင်း၊ လုံ့လဝီရိယနှင့် ဖြောင့်မှန်ခြင်း၊ ဤသတ္တိဂုဏ်များရှိဖို့သာ လိုလေသည်။ ထိုသူသည် လူတို့ထိပ်တင် အောင်မြင်ကြီးပွားခြင်း၏ ဘုရင်ဖြစ်ရမည်မလွဲတည်း။ လူအများတို့၏ ပူဇော်ခြင်းကို ခံရမည်မလွဲတည်း။ လူအများတို့၏ ချီးမြှောက်ခြင်းကို ခံရမည်မလွဲတည်း။

လူမတန်ကံချ

စီးပွားရေး၌လည်းကောင်း၊ ကျန်းမာရေး၌လည်းကောင်း၊ ကိုယ်စိတ်နှစ်ဖြာချမ်းသာရေး၌လည်းကောင်း၊ ပေါင်းသင်းဆက်ဆံရေး၌လည်းကောင်း အမှတ်သညာနှင့် စဉ်းစားဉာဏ်ကြီးသူသည် တောင်ထိပ်၌ မီးထွန်းသလို အဘယ်မှာမဆို

ထင်ရှားရမည်။ ကံကြမ္မာနှင့် လုံးလုံးမဆိုင်ကြောင်း ပုံသေ စိတ်ချယုံကြည်ကြရမည်။

လောကကြီးပွားရေး၌ ကံကိုသာ မစွဲဖို့အကြောင်းကို ယခုအခါ မြန်မာလူမျိုးများ ယုံကြည်စပြုကြလေပြီ။ သို့သော်လည်း နှစ်နှစ်ကာကာယုံသည်ဟု မဆိုနိုင်သေးပေ။ အကြောင်းမူကား ပျက်စီးသူ၊ ဆင်းရဲသူ၊ ဒုက္ခတွေ့သူတို့အနက် ငါမှားလို့ ငါမိုက်လို့ဟု ဝန်ချသူ လွန်စွာနည်းလိမ့်မည်။ ကံပဲလေဟူသောစိတ်နှင့် ဖြေသူသာများလေသည်။

ဤနည်းသည် တစ်နည်းအားဖြင့် စိတ်ကိုဖြေရန်အတွက် နည်းကောင်းဖြစ်သော်လည်း ပြန်၍ဖြစ်အောင်လုပ်လိုသော စိတ်အားထက်သန်တော့မည် မဟုတ်ပေ။ အကြောင်းမူကား ကံဆိုသည်မှာ စိတ်မချရသောအရာဖြစ်ရာ တစ်ဖန်ဖြစ်အောင် ကြိုးစားပေမယ့် ဖြစ်ချင်မှဖြစ်မှာ ကံအဘယ်ပုံလာမည်ကို မသိနိုင်ဟူသော စိတ်က အတွင်းစိတ်၌ပေါ်ပေါက်ကာ အကြံအစည် အလုပ်အကိုင်ကို အားမပေးရုံမက အားယုတ်အောင်၊ အားပျက်အောင် ပြုနိုင်လေသည်။

ယုံကြည်ခြင်းသည် စိတ်အားကို တိုးစေ၏။ အလုပ်တစ်ခုခုကို သေချာစွာ စဉ်းစားပြီး ငါ့ဧကန်ဖြစ်မြောက်မှာပဲဟူသော အသိကို ပိုင်သောသူသည် လုပ်ရခြင်း၌ အားတက်၏။ ဖြစ်မှဖြစ်မှာ 'ကံမရှိ၊ ဉာဏ်ရှိတိုင်းမွဲ' ကြိုးစားတိုင်းလဲတာပဲ။ ဟန်မှ ဟန်ပါ၊ မလားဟူသော သွေးဆုတ်သော မီးယပ်စိတ်သည် စိတ်အားကိုယ်အားကို အမြဲပျက်ဆီး၍နေရာ အောင်မြင်ခြင်းနှင့် ဖိလာဖြစ်၍ နေလေသည်။ ထိုအခါ သတိရော၊ စဉ်းစားဉာဏ်ရော ဆုတ်ယုတ်ရလေသည်။ စဉ်းစားကြံစည်သော်လည်း ဖြစ်ချင်မှ ဖြစ်မည်ဟူသောစိတ်က ကာဆီး၍နေလေသည်။

ငါစာကျက်ရင် အောင်မှာပဲ၊ စာရလျှင် စာမေးပွဲအောင်မှာပဲဟု ယုံကြည်စွာ ကျက်မှတ်သင်ကြားကြသောကြောင့်သာ စာမေးပွဲအောင်သူတွေ များကြလေသည်။ ကံကိုသာ အားကိုးကြချေက ပင်ပန်းခံ၍ ကျက်ကြမည်မဟုတ်ပေ။

လယ်ထွန်သူတို့သည်လည်း ကံကိုသာ အားကိုးကြချေက ပင်ပန်းစွာ ထွန်ကြမည်မဟုတ်ပေ။ သို့ဖြစ်လေရာ မြန်မာလူမျိုးတို့၏စိတ်၌ မလွဲသာမကင်းသာမှသာ ဉာဏ်ဝီရိယကို အားကိုး၏။ လွဲကင်းသာက ကံကို လက်မလွှတ်ကြပေ။ လယ်သမားသည် အခြားအရာများ၌ ကံကိုယုံသော်လည်း စပါးကိုကား လယ်ထွန်၍စိုက်မှရမည်။ မစိုက်လျှင် ကံလာ၍ပေးမည်မဟုတ်ဟူသော မလွဲမရှောင်သာသော အရေး၌ ဉာဏ်ဝီရိယကို လုံးလုံးဖက်ပြီး နဖူးကချွေး ခြေဖျားကိုထိအောင် ကြိုးစားကြလေသည်။ ကျန်းမာခြင်းနှင့် နာခြင်း၊ သေခြင်းမှာကား လက်ငင်းငတ်မည့်အား။

ကျွဲ၊ နွား၊ အိမ်ခြေ မောင်းထုခံရမည့်ဆားလောက် အရေးမကြီး၊ ကျိန်းလည်း မသေ သဖြင့် နေသာထိုင်သာသောကြောင့် ကံပဲ၊ သေနေ့စေ့လျှင် သေမှာပဲဟူသော အနေ နှင့် အေးအေးပေါ့ပေါ့နေကြလေသည်။ သို့ဖြစ်လေရာ မကြာမကြာ သေနေ့ကြိုကြ ရလေသည်။

စဉ်းစားဉာဏ်၏ အကျိုး

သို့ဖြစ်လေရာ လူ့ပြည်၌ ထင်ပေါ်ကျော်ကြား ဂုဏ်သတင်းကြီးမားခြင်းကို မည်သူမဆို လိုလားသော်လည်း အရေးအကြီးဆုံးဖြစ်သော သညာနှင့် စဉ်းစား ဉာဏ်ကို ထိထိရောက်ရောက် မသုံးကြချေက စွပ်မိမှ ကြီးပွားဖို့ရှိရာ ထိုသတ္တိများ ကို တကယ်အသုံးပြုသူမှန်က တကယ်အမှန် ထူးခြားသောအကျိုးကို ခံစားရမည် ဟု ပုံသေစွဲမှတ်ဖို့လိုလေသည်။

စဉ်းစားဉာဏ်လေ့ကျင့်ခြင်းများသူသည် စဉ်းစားဉာဏ်အရာ၌ လျင်မြန်၏။ အဘယ်သို့သော အခြေအနေ၌ ဘာကိုလုပ်ရမည်၊ ဘယ်လိုပြောရမည်ဟူ၍ လျင်မြန်စွာ ဆုံးဖြတ်ချက်ချနိုင်လေသည်။

များစွာသောသူတို့သည် အဘယ်သောအခါ၌ အဘယ်သို့ပြောရမည်။ အဘယ်ပုံလုပ်ရမည်ဟူ၍ပင် ဆုံးဖြတ်ခြင်းကို မပြုနိုင်ကြပေ။

ထိုလူမျိုးသည် အမှတ်သညာနည်းပါး၊ စဉ်းစားဉာဏ်ကို များစွာမသုံးသူ များဖြစ်ကြသဖြင့် မသုံးသောစားမှာ သံချေးတက်သည့်အလား စဉ်းစားဉာဏ် အသွားမသွက်၊ အခက်အခဲနှင့် မတွေ့ကြုံသင့်ဘဲလျက် တွေ့ကြုံကြရလေသည်။

တရားသဖြင့် ရဲရင့်ခြင်း

စဉ်းစားဉာဏ်ကို လေ့ကျင့်ရာ၌ အဘယ်ကဲ့သို့သော အကြောင်းအရာများ ကို ရွေးချယ်ရမည်နည်းဟု မေးရန်မလို အဘယ်အလုပ်မှာမဆို စဉ်းစားဉာဏ်လို လေသည်။ စဉ်းစားဉာဏ်မလိုသော အဖိုးတန်အလုပ်ဟူ၍ မရှိပေ။ သို့သော်လည်း ဖြောင့် မဖြောင့် မှန်မမှန်ဟူသော တရားလမ်းနှင့်ဆိုင်သော အကြောင်းအရာများကို သာလွန်၍ စဉ်းစားရန်လိုလေသည်။ အကြောင်းမူကား လူအချင်းချင်း ဆက်ဆံခြင်း ၌ တရားလမ်းကျစွာ ပြုမူပြောဆိုဖို့၊ သူတစ်ပါး တရားလမ်းမကျလျှင် သိဖို့အရေး သည် ကမ္ဘာပေါ်၌ အကြီးဆုံးသောအရေး ဖြစ်လေသည်။ အကြောင်းမူကား အလှုပ်

ဟူသမျှမှာ လူလူချင်း ပေါင်းသင်းဆက်သွယ်ခြင်းအလုပ်သည် အကြီးဆုံး၊ အခက်ဆုံးသော အလုပ်ဖြစ်လေသည်။

တရားလမ်းကျခြင်းကို မည်သူမဆို လိုလား၏။ မတရားမှုကို မည်သူမဆို မုန်းထားမြဲဖြစ်လေရာ မိမိအပေါ်၌ တစ်စုံတစ်ယောက် တရားကျစွာမပြုက ပြောရဲရမည်၊ အရေးယူရမည်၊ မိမိကိုယ်တိုင်ကလည်း တရားလမ်းကျဖို့လိုလေသည်။ တစ်စုံတစ်ယောက် မိမိအပေါ်၌ မတရားအနိုင်ပြုသည့်အခါ ငါခံနေရကောင်းမလား၊ ပြောလိုက်ရင် ငါလွန်မှာလားဟု ဝေဖန်၍နေဖို့မဟုတ်၊ မဟုတ်မခံဟူသော စိတ်ရှိသော တရားသောလူသည် ရဲရင့်စွာ ပြန်၍ပြော၏။ သို့ပြောသည့်အတွက် လူကောင်းသူကောင်းမှန်က ကဲ့ရဲ့မည်မဟုတ်။ ချီးမွမ်းသူက ပိုမို၍ များရမည်ကား ရဲရင့်သူကို မည်သူမဆို လေးစားရသော သဘောတရားအတိုင်းပင် ဖြစ်လေသည်။ ကြောက်သောသူကို မည်သူမျှ လေးစားမည်မဟုတ်။

(လူမှုရေးရာမှ)

စာရေးဆရာဖြစ်လိုသော်

နာမည်ကျော် စာရေးဆရာတစ်ယောက်ဖြစ်ဖို့ရန် ကဗျာဖြစ်စေ၊ ဝတ္ထုဖြစ်စေ၊ ဇာတ်ဖြစ်စေ တစ်မျိုးမျိုးမှာ နာမည်ရဖို့လိုအပ်၏။ မဂ္ဂဇင်းများ၌ ဆုံးမစာ၊ တရားစာများကို အဘယ်မျှပင် ရေးကြစေကာမူ စာရေးဆရာ နာမည်ကျော်ဖြစ်ဖို့ လွန်စွာခက်လေသည်။

အကြောင်းမူကား တရားစာ၊ ဆုံးမစာများကို ရွက်ကြမ်းရေချို မည်သူမဆို ရေးတတ်လေသည်။ ထိုစာများမှာ (Literature)ခေါ် 'ပညာ' အခါခပ်သိမ်းမပါ။ ဝတ္ထုနှင့်ကဗျာ ဇာတ်များသာလျှင် ပညာပါလေသည်။

ဆုံးမစာများမှာ ဘုရားဟောကျမ်းများ၊ ရှေးကျမ်းများကို အမှီရသဖြင့် စာတတ်လျှင် သူ့သူငါငါ ရေးနိုင်၏။ ဝတ္ထုကောင်း၊ ကဗျာကောင်း၊ ဇာတ်ကောင်းများကိုကား သူ့သူငါငါ မရေးနိုင်၊ ပင်ကိုဉာဏ်နှင့် စနစ်ကိုသိမှ ဖြစ်နိုင်လေသည်။

သို့ဖြစ်သောကြောင့် သတင်းစာတိုက်များ၊ မဂ္ဂဇင်းတိုက်များသို့ရောက်သော ဝတ္ထု အတို၊ အရှည် အပုဒ်တစ်ရာလျှင် အသုံးပြုလောက်သော ဝတ္ထုတစ်ပုဒ် နှစ်ပုဒ်မျှပင် ခက်လေသည်။

ဩဝါဒစာ၊ တရားစာများမှာ ချီးမွမ်းလောက်သော အင်္ဂါပင် မပါရှိစေကာမူ အပြစ်မရှိသဖြင့် ထိုစာမျိုး တစ်ရာလျှင် ကိုးဆယ်လောက်မှာ သုံး၍ရ၏။ သုံး၍ရသော်လည်း ထိုစာမျိုးကြောင့် မဂ္ဂဇင်း၊ ဂျာနယ်မှာ အဖိုးမတန်၊ ဂုဏ်ကျက်သရေမတို့၊ စာမျက်နှာသာ တိုးနိုင်လေသည်။

တကယ့် ဝတ္ထုရေးဆရာ၊ တကယ့် ပန်းချီဆရာတို့မှ ပညာသည်ဖြစ်၏။ ဩဝါဒစာရေးဆရာမှာ ကျောင်းဆရာနှင့် တူလေသည်။ ကျောင်းဆရာမှာ ကျောင်း

ဆရာလုပ်မှ အလုပ်ရ၏။ ပန်းချီဆရာမှာ မိမိ၏ စုတ်တံမှ အလုပ်ထွက်၏။ ဝတ္ထု ရေးဆရာမှာလည်း ကလောင်မှ အလုပ်ထွက်လေသည်။

ကဗျာမှာလည်း စနစ်နှင့် စိတ်ကူးဉာဏ် ကိုယ်ပိုင်လိုသဖြင့် ပညာတတ် မြောက်သော်လည်း ယခုခေတ်မှာ ကဗျာခေတ်မဟုတ်သောကြောင့် ခက်လေ သည်။

အခြား စာရေးဆရာအလုပ်တစ်ခုမှာ ဂျာနယ်စာမျိုးကို ရေးတတ်ခြင်းဖြစ် လေရာ ဂျာနယ်မှာလည်း စိတ်ကူးနှင့်ဆိုင်သော၊ ကြီးလေးခက်ခဲသော အတတ် ကြီးတစ်ခု ဖြစ်လေသည်။

ဆုံးမစာသည် မဂ္ဂဇင်း၊ ဂျာနယ်၊ သတင်းစာနှင့်ဆိုင်။ ဥရောပ၊ အမေရိက တိုင်းမဂ္ဂဇင်း၊ သတင်းစာဟူသမျှမှာ ဆုံးမစာဟူ၍ တစ်မိုက်တစ်ထွာထက် များလေ့ မရှိပေ။ ‘ဆိုက်ကိုလိုဂျီ မဂ္ဂဇင်းကြီး’ ကဲ့သို့ တစ်ဖက်သတ် ကြီးပွားချမ်းသာရေး မဂ္ဂဇင်းများမှာသာ ကြီးပွားချမ်းသာရေးစာများ ပါလေရာ ထိုစာများမှာ လွန်စွာ သစ်လွင်ဆန်းသစ်သောစာများ ဖြစ်ကြလေသည်။ တရားစာ၊ ကျမ်းစာများ မဟုတ် ပေ။

သို့ဖြစ်လေရာ ဝတ္ထုကောင်းများ ရေးနိုင်မှ တကယ့်စာရေးဆရာ ဖြစ်နိုင်၏။ ကဗျာဖြင့် ယခုအခါ စာရေးဆရာ မဖြစ်နိုင်ပေ။ မစ္စတာမောင်မိုင်းတစ်ယောက်သာ အရှိန်ရ၍ နာမည်ရခဲ့လေသည်။ ထူးလည်း ထူးပေသည်။ ၎င်းလိုထူးဖို့ရန် မလွယ် ကူပေ။

ဂျာနယ်ဆိုသည်မှာ ဝတ္ထု၊ ဇာတ်၊ ကဗျာ၊ ဆုံးမဩဝါဒ တရားစာမဟုတ်ဘဲ ဖတ်၍ကောင်းသောစာမျိုးနှင့် သက်ဆိုင်လေရာ ထိုစာမျိုးမှာလည်း မလွယ်။ အများ အားဖြင့် ဝတ္ထုရေးကောင်းသူများ၊ တကယ့်ကဗျာဆရာများ၏ ထိုးထွင်းဉာဏ်မျိုး ရှိမှ ဖြစ်နိုင်သည်။ အကြောင်းမူကား အဘယ်အကြောင်းအရာကိုမဆို ဖတ်၍ ကောင်းအောင် ရေပေါ်၌ပေါ်သော ဖော့ကဲ့သို့ ပေါ့ပါးလျင်မြန်သောစာမျိုး ဖြစ်လေ သည်။ ရွှေ၊ ငွေ၊ စိန်ကျောက်လို စာလေးကြီးမျိုးမှာ မပေါ်နိုင်။ ဖတ်ရာ၌လည်း အရသာရှိမည် မဟုတ်ပေ။

ဥပမာ-ကလောင်တံအကြောင်းကို ဖတ်၍ကောင်းအောင် ရေးတတ်ရမည်။ မီးဖိုချောင်အကြောင်းကို ဖတ်၍ မငြီးအောင် ရေးတတ်ဖို့ လိုလေသည်။ ဆီမီးခွက် အကြောင်းကို ဖတ်၍ကောင်းအောင်ရေးခြင်းသည် အလောင်းစည်သူ၏ အတ္ထုပ္ပတ္တိ ကို ရေးခြင်းထက် ခက်ခဲကြီးလေးလေသည်။

အလောင်းစည်သူ၏ အတ္ထုပ္ပတ္တိမှာ ရာဇဝင်ရှိ၏။ မီးခွက်အကြောင်းမှာ မှီခို

အားပြု၍ ရေးစရာ စာပေကျမ်းဂန်မရှိ။ စိတ်ကူးနှင့် ရေးရလိမ့်မည်။ မသိသူတို့၏ စိတ်၌ကား အသေးအဖွဲဟု ပြောလိမ့်မည်။ အသေးအဖွဲကိုဖတ်၍ကောင်းအောင် ရေးတတ်မှ စာရေးကောင်းဖြစ်သည်ကို မစဉ်းစားကြပေ။

ဆူရင်ဒရယ် နတ်ဘာဂျီခေါ်သူသည် (Nothing)ခေါ် 'ဘာမျှမရှိ' ဟူသော အကြောင်းကို တစ်နာရီ၊ နှစ်နာရီ ဟောပြောနိုင်၏။ ကျမ်းတတ်ပုဂ္ဂိုလ်တိုင်း ရေးနိုင် ပြောနိုင်မည် မဟုတ်ပေ။

သို့ဖြစ်လေရာ နာမည်ကျော် စာရေးဆရာဖြစ်လိုက ဘာမဟုတ် ညာမဟုတ် အကြောင်းများကို ဟုတ်အောင်ရေးတတ်ဖို့ လိုလေသည်။

မြန်မာ မဂ္ဂဇင်း ၆ ပဲတန်များထဲ၌ပါရှိသော အချို့သော စာကြီးတွေကို အင်္ဂလိပ်လိုပြန်လျှင် အဘယ် အင်္ဂလိပ်မဂ္ဂဇင်းသတင်းစာကမှ အသုံးပြုမည်မဟုတ် ပေ။ အင်္ဂလိပ်မဂ္ဂဇင်း သတင်းစာများထဲ၌ပါသော စာများကို မြန်မာလိုပြန်ချေက အဘယ်မြန်မာသတင်းစာ မဂ္ဂဇင်းမှာမဆို ထင်ပေါ်နိုင်လေသည်။

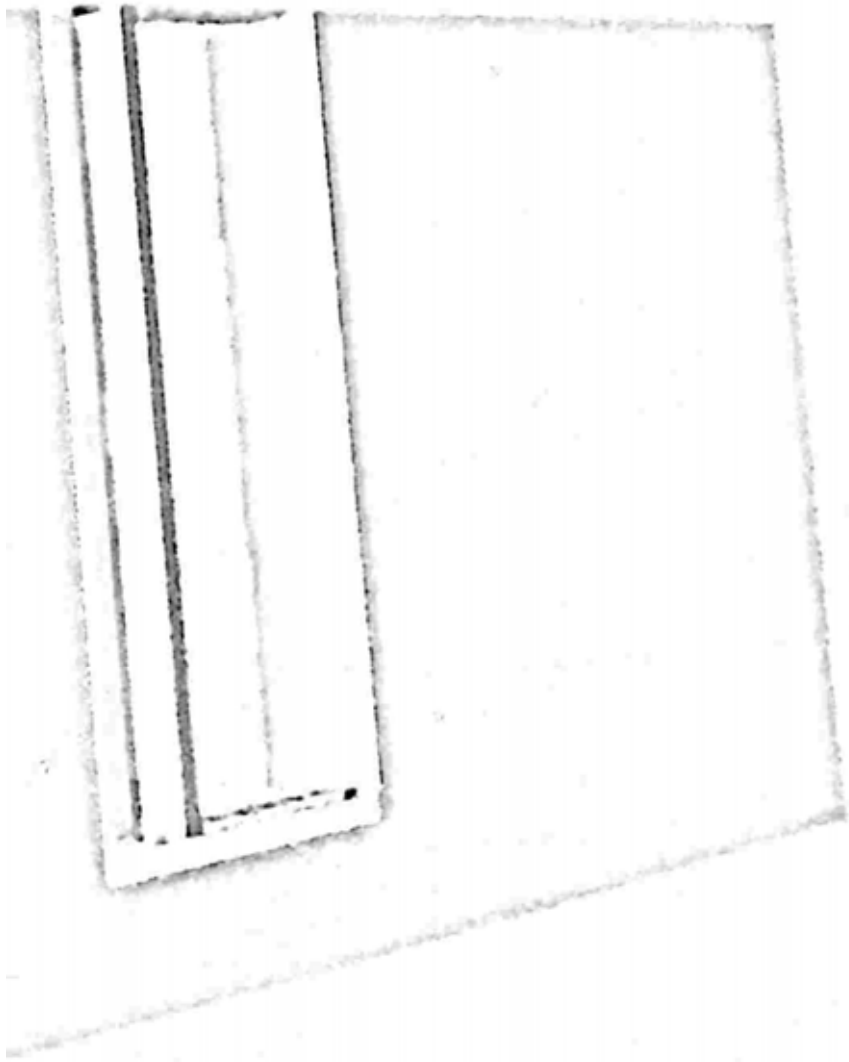
ဤကား အင်္ဂလိပ်က အသေးအဖွဲတွေလို ကိုယ်ပိုင်အမြင်အသိဖြင့် ရေး၍ မြန်မာမဂ္ဂဇင်း စာရင့်ကြီးများမှာကား ကိုယ်ပိုင်အသိဉာဏ်နှင့်မဆိုင်၊ ကျမ်းစာတွေ ထဲမှ သုံးမကုန်အောင် ရနိုင်ခြင်းကြောင့် ဖြစ်လေသည်။

စာရေးရာ၌ မိမိ၏ ပညာစွမ်းကို ပြလိုသောစိတ်နှင့် မရေးရ၊ ရေးစရာ အကြောင်းရှိ၍ရေးမှ ကောင်း၏။ ရေးချင်လှသောကြောင့်လည်းကောင်း၊ အစွမ်းပြ လိုခြင်း သက်သက်ကြောင့်လည်းကောင်း မရေးအပ်ပေ။

(က) ဘယ်သူပျော်ပါစေ... (ခ) အသိအလိမ္မာရပါစေ... (ဂ) အကျိုးရှိပါစေ ... ဟူသော စေတနာကို အရင်းထား၍ ရေးမှသာ ကျော်ကြားနိုင်လေသည်။

(ငွေကလောင်ကျမ်းမှ)

မျှော်မှန်းချက်

လူမှန်သမျှ စိတ်၌ မျှော်လင့်ခြင်းသည် သေသည်တိုင်အောင်ရှိမြဲ ဖြစ်လေသည်။ မည်သူမျှ မိမိကိုယ်ကို အမြဲဆင်းရဲအောက်ကျ၍ နေလိမ့်မည်ဟု မယုံကြည်။ တစ်နေ့သ၌ အချက်ပေါ်မှာပဲ၊ အကြံအစည်တစ်ခုခု အထမြောက်မှာပဲဟု ယုံကြည်လေ့ရှိကြလေသည်။

သို့ယုံကြည် မျှော်လင့်ကြသည့်အတိုင်း 'ဖြစ်မြောက်ပါမည်လား' ဟု မေးလျှင် 'ဖြစ်မှာပဲ' ဟူ၍ပင် ဖြေရပေလိမ့်မည်။ သို့သော် 'ဖြစ်အောင် ထိထိရောက်ရောက် ဘာကိုလုပ်ရပါသလဲ' ဟု မေးလျှင်ကား အများအားဖြင့် ရိုးမှန်စွာဖြေဖို့ ခက်ပေသည်။

'ဘယ်သောအခါ ဖြစ်မြောက်အောင်မြင်ရန် အခြေအနေ သိသိသာသာ ဘယ်အခါ ပြောင်းလဲပါမည်နည်း' ဟု မေးလျှင်လည်း ရိုးမှန်စွာ ဖြေနိုင်လိမ့်မည် မဟုတ်ပေ။

ထိုသို့ ထိထိရောက်ရောက် မှန်ကန်စွာ မဖြေနိုင်ကြသော်လည်း မိမိတို့ကိုယ်ကို တစ်ခုခု ဖြစ်မြောက်အောင်မြင်မှာပဲဟူသော ယုံကြည်ခြင်းကား တကယ်လိုဖြစ်၍ နေလေသည်။

ထိုလူမျိုးတို့အတွက် ထိုမျှော်လင့်ချက်မရှိက သာ၍ကောင်းပေလိမ့်မည်။ အကြောင်းမူကား ထိုမျှော်လင့်ချက်မရှိက ပူပင်ကြောင့်ကြသောစိတ်ကြောင့် ထကြွလုံ့လနှင့် တစ်ခုခုကို လုပ်ရပေမည်။ ထိုမျှော်လင့်ချက်ကား ပူပင်ကြောင့်ကြ ကင်းမဲ့ရုံမျှ မိမိတို့ကိုယ်ကို လှည့်စားသကဲ့သို့ ဖြစ်လေသည်။ သို့လှည့်စားသော စိတ်ကြောင့် မပူလည်းမပူ ဘာကိုမျှလည်း ထိထိရောက်ရောက်မလုပ်၊ အေး၍ နေကြ

လေရာ ထိုလူမျိုးမှာ ဘယ်နည်းဖြင့် တစ်စုံတစ်ရာ သိသိသာသာ ပြောင်းလဲခြင်း ဖြစ်ပါမည်နည်း။ ပြောင်းလဲခြင်းမဖြစ်က အဘယ်နည်းဖြင့် ကြီးပွားနိုင်ပါမည်နည်း။

သို့ဖြစ်လေရာ 'ငါသည်လိုချည်း အမြဲနေရမှာမဟုတ်ဘူး' ဟု ယုံကြည် မျှော်လင့်နေသူတို့သည် အောက်ပါအချက်များကို ဂရုပြုကြရမည်။

ထိုအချက်များကား 'ငါသည် တစ်နေ့သ၌ ဟန်လိမ့်မည်' ဟု မျှော်လင့်၍ နေ၏။ မျှော်လင့်ချက်အတိုင်း ဖြစ်မြောက်အောင် 'ငါဘာကို ထိထိရောက်ရောက် လုပ်ပါသလဲ။ ငါသည် မျှော်လင့်ရုံ မျှော်လင့်၍နေသူလား။ မျှော်လင့်သည့်အတိုင်း မဖြစ်မှာကို တွေးခေါ်စိုးရိမ်ပါသလား။ မျှော်လင့်ယုံကြည်လောက်သော အခြေအနေ လုံလောက်ပါ၏လော။ မျှော်လင့်သည့်အတိုင်း ဖြစ်မြောက်အောင် တစ်စုံတစ်ရာ လုပ်လျှင် ထိုအရာသည် အမှန် အကျိုးရှိပါမည်လား။ လုပ်သောအရာ တစ်မျိုး တည်းရှိသလား။ အမျိုးများသလား၊ ငါလုပ်သောအရာများ၌ ငါသည် တကယ် စွဲမြဲ၍ အစကအဆုံးတိုင် ပေါက်ရောက်အောင် ကြိုးစားပါ၏လား။ တစ်ပိုင်းဖြစ် အလုပ်တွေ ဘယ်လောက်များသလဲ။ သူတစ်ပါးကို အားကိုး၍ နေသလား။ အမွေကို မျှော်လင့်၍နေသလား။ ရမည့်ကြွေးမြီကို စောင့်၍နေသလား' ဟူသော အချက်များ ဖြစ်ကြလေသည်။

အထူးသဖြင့် သတိထားရမည့်အချက်ကား တစ်ပိုင်းဖြစ်အလုပ်တွေများ လေလေ မဖြစ်နိုင်လေလေ မှတ်ရမည်။ ကြီးပွားမည့်လူနှင့် မကြီးပွားမည့်လူမှာ တစ်ခုကို လုပ်လိုသည့်အခါဖြစ်စေ အတတ်တစ်ခုခုကို သင်လိုသည့်အခါဖြစ်စေ အကျိုးဖြစ်မည်၊ မဖြစ်မည်ကို စဉ်းစား၏။ စုံစမ်း၏။ တိုင်ပင်သင့်သူကို တိုင်ပင်၏။ စိတ်ကိုနိုင်၏။ လုပ်သောအခါ အစအဆုံးတိုင်အောင် လုပ်လေ့ရှိသည်။ စ၍လုပ် ပြီးမှ 'နေရာကျမည့်အလုပ် မဟုတ်ပါဘူး' ဟူသော ဆင်ခြေတစ်ခုခု ဝင်ရောက်သဖြင့် တစ်ပိုင်းဖြစ်၍ ရပ်ထားလေ့ရှိသူသည် ဘယ်သောအခါမျှ ကြီးပွားအောင်မြင်မည့်သူ မဟုတ်ပေ။

သို့ဖြစ်လေရာ 'ငါ ကြီးပွားမည့်လူလား' ဟု သိလိုက 'ငါသည်တစ်ပိုင်းဖြစ် လုပ်တတ်သူလား၊ စိတ်လျော့တတ်သလား' ဟု မေးရမည်။

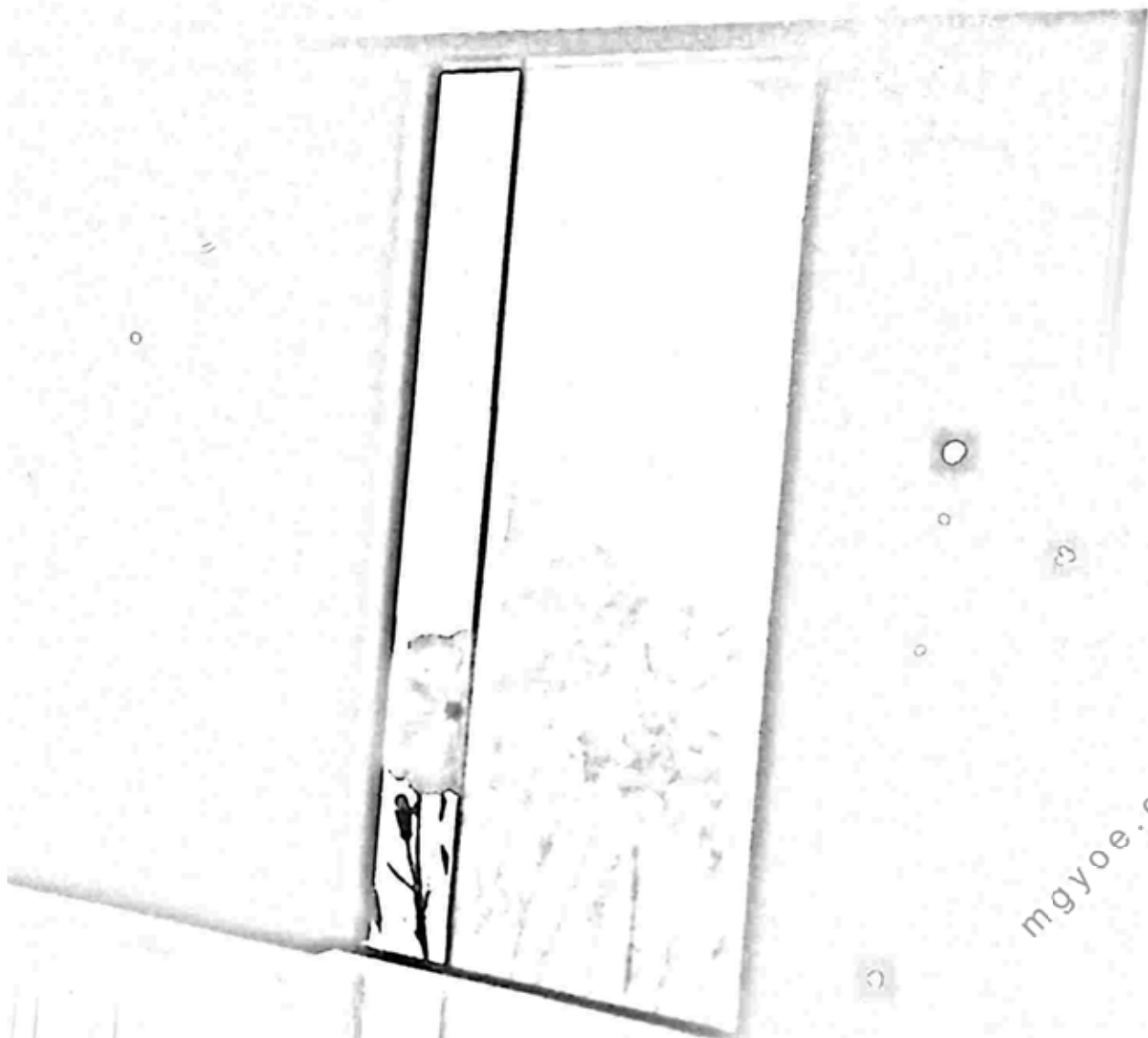
ကြီးပွားမည့်လူသည် အကျိုးမများသော အလုပ်တစ်ခုခုကိုစ၍ လုပ်မိရာ လမ်းခုလတ်ကျမှ အကျိုးမရှိမှန်းသိက လျော့၍မပစ်။ မိမိကိုယ်ကို ဒဏ်ပေးသော အနေနှင့် ထိုအလုပ်ကို အဆုံးတိုင်လုပ်၏။ ထိုအတွင်း အခြားအကျိုးရှိမည့် အလုပ် တစ်ခုခုကို စ၍ လုပ်လေ့ရှိသည်။ နောက်ဆုံး၌ အကျိုးရှိမည်မထင်သော အလုပ် သည်လည်း အဆုံးသို့ ရောက်သည့်အခါ အသက်မွေးလမ်း၌ကြီးသော အကူအညီ

တစ်ခု ဖြစ်နိုင်လေသည်။ သို့ဖြစ်လေရာ မှားသည်ဖြစ်စေ၊ မှန်သည်ဖြစ်စေ စမိလျှင်
မစွန့်ရ၊ ထိုလူမျိုးမှာ ခွေးဘီလူးစိတ်မျိုးဖြစ်ရာ မကြီးပွားလျှင် မနေနိုင်သော စိတ်မျိုး
ပေတည်း။

(လူပေါ်မှလူမှ)

mgyc.com

mgyc.com

ဝတ္တရားကျေပွန်ခြင်း

မိမိ၏ တာဝန်ဝတ္တရားကို ကောင်းစွာ စဉ်းစားဆင်ခြင်လေ့ရှိသောသူသည် အလုပ်ဖြင့် ကျင့်ဝတ်ကို ပြေကုန်အောင် ဆောင်ရွက်မည်သာတည်း။

ကျင့်ဝတ်ကျေပွန်သောအလုပ်သည် ကိုယ်ကျင့်တရား ကောင်းမြတ်ခြင်းပင် ဖြစ်လေသည်။

သို့သော်လည်း ကျင့်ဝတ်ကျေပွန်ခြင်းသည် အခါခပ်သိမ်း လွယ်ကူသော အလုပ်မဟုတ်ပေ။

တာဝန်ဝတ္တရား၏လမ်းသည် အခက်အခဲ အနှောင့်အယှက်တို့နှင့် အခါများစွာ ပြည့်နှက်၍ နေတတ်၏။ စိတ်မခိုင်သောသူ၏ လမ်း၌ သစ်၊ ကျား၊ ခြင်္သေ့ တွေ ကိန်းအောင်းနေလျက် နေသည်ဟု မှတ်ထင်ရ၏။

ထိုလူမျိုးသည် ကြံရင်း၊ တွေးရင်း၊ ဆင်ခြင်ရင်း၊ တစ်စုံတစ်ရာမျှမလုပ်ဘဲ အချိန်ကို ကုန်လွန်စေတတ်၏။ လူသည် မိမိကြိုက်နှစ်သက်သော အရာကိုသာ လုပ်နိုင်၏။ တာဝန်ဝတ္တရားသည်ကား ကြိုက်နှစ်သက်ခြင်း၊ မကြိုက်မနှစ်သက်ခြင်းနှင့် မသက်ဆိုင်ပေ။ မကြိုက်မနှစ်သက်ဘဲလျက်လည်း ဆောင်ရွက်လုပ်ကိုင် ရလေသည်။

အများအားဖြင့် တာဝန်ဝတ္တရားကို သိမြင်ပါလျက် လူအများအဘယ်ပုံပြောမည်။ အဘယ်လိုမှတ်ထင်မည်ကို တွေးတော၍ ကြောက်ကြသဖြင့် တာဝန်ဝတ္တရား ပျက်ကွက်ကြ၏။ ဆင်ခြေဆင်လက်နှင့်လည်း တာဝန်ကို ရှောင်လွှဲကြလေသည်။

သို့ဖြစ်လေရာ လူအများ အဘယ်ပုံထင်မည်၊ အဘယ်သို့ပြောမည်ဟူသော အကြောင်းကို စစ်မေးဖို့မရှိ။ အမှုကို ဆောင်ဖို့ရှိသည့်အခါ ထိုအမှုသည် ငါ၏

တာဝန်ဝတ္တရားဟုတ်သလား၊ မဟုတ်ဘူးလားဟူသော အကြောင်းကိုသာ ဆင်ခြင် စစ်မေးဖို့ လိုလေသည်။

သို့ ဆင်ခြင်စစ်မေးရာ၌ မိမိ၏ တာဝန်ဖြစ်ကြောင်း ပိုင်နိုင်စွာ သိသောအခါ မည်သူမည်ဝါ မည်သို့ ထင်မြင်ပြောဆိုလိမ့်မည်ဟူသော အကြောင်းအရာများကို တွေးဆနေဖို့မလို။ ဆောင်ရွက်ဖို့သာ လိုလေသည်။

လူအများတို့သည်ကား ဤတာဝန်ဝတ္တရားကို မကြည့်၊ မိမိတို့၏ အလုပ် တာဝန်ကို မစဉ်းစား၊ အခြားသူများ၏ စိတ်ကိုသာ စဉ်းစားကြလျက် လူအများ၏ အလိုကိုသာ လိုက်ကြလေသည်။

နိုင်ငံရေးအလုပ်များ အကျိုးမဖြစ်ထွန်းသည်မှာ တာဝန်ကို မကြည့် လူအများ ကိုကြည့်ခြင်း၊ အလုပ်ကို မစဉ်းစား၊ လူအများ၏ စိတ်နေ သဘောထားပုံကိုသာ စဉ်းစားခြင်း၊ ဤစိတ်မျိုးများကြောင့်ဖြစ်ရာ တကယ့်ခေါင်းဆောင်နည်းပါး၍ လူအများ၏ နောက်ကိုလိုက်၍ နေကြလေသည်။

ထိုကဲ့သို့ ဟန်သမား ခေါင်းဆောင်တွေ တိုင်းပြည်ကိုညာ၍နေကြရာ နှစ် ရှည်လများကြာသောအခါ၌ တကယ့်တာဝန်ဝတ္တရားကိုသာ မြင်တတ်သော ပုဂ္ဂိုလ် ထူးတစ်ယောက်တလေ ပေါ်ပေါက်၍လာပြီးလျှင် လက်ရှိအခြေအနေကို ပြုပြင် ပြောင်းလဲ၍ ပေးရလေသည်။ ထိုအခါ ထိုကဲ့သို့သော ခေါင်းဆောင်အသစ်များမှာ ချီးမြှောက်ခြင်းကိုသော်လည်းကောင်း၊ နှိမ်နင်းသတ်ပုတ် ညှဉ်းဆဲခြင်းများကိုလည်း ကောင်း ခံရတတ်လေသည်။

သို့သော်လည်း တာဝန်ဝတ္တရားကို အသက်နှင့်စည်းစိမ်ထက် အလေး အမြတ်ပြုကြသော သူတော်ကောင်းတို့၏ စိတ်၌ကား ငါ၏ကိုယ်ခန္ဓာကိုသာ သူတို့နိုင်၏။ ငါ၏ နာမ်ဝိညာဉ်ကို သင်းတို့မနှိပ်စက်နိုင်။ ငါ၏ နာမ်ဝိညာဉ်ကို ငါသာလျှင် နှိပ်စက်နိုင်၏ဟူသော စိတ်ကိုဆောင်ကာ ရုပ်နှင့်နာမ် ကွာခြင်းကိုပင် အကြီးဆုံးသော လွတ်မြောက်ခြင်းဟု စွဲမှတ်ခဲ့ကာ ရဲရင့်ပျော်ရွှင်စွာ ဆိုကရေတစ် ကဲ့သို့ အေးအေးဆေးဆေး ဝန်မလေးခံကြရမည်သာတည်း။

တာဝန်ကို ဆောင်ခြင်းအလုပ်၌ စိတ်ဆန္ဒအစွမ်းသတ္တိ မြဲခိုင်ခြင်း ရှိဖို့လို၏။ စိတ်နေသဘောထား ကောင်းမြတ်ခြင်းသည် ၎င်းသမ္မာဆန္ဒ ပြည့်ဝခိုင်လုံခြင်းပင် ဖြစ်လေသည်။

တာဝန်ဝတ္တရား (၀၁) ကျင့်ဝတ်တရားကို ဆောင်လိုသော ပုဂ္ဂိုလ်သည် ကျင့်ဝတ်တရား ပြေလည်ခြင်းကိုပင် ဆုသဖွယ် သဘောထားကာ မိမိ၏ တာဝန် လမ်း၌ မယိုင်မယိမ်း မြဲခိုင်သော ဆန္ဒစိတ်အစွမ်းနှင့် ဖြောင့်မတ်စွာ လျှောက်၏။

ထိုကဲ့သို့ အဖြောင့်သွားခြင်း၌ လူအများတို့၏ ချီးပင့်မြှောက်စားခြင်းကိုလည်း ကောင်း၊ ဆုလာဘ်ကိုလည်းကောင်း လေးစားဂရုပြုလေ့ မရှိပေ။

သို့ဖြစ်ချေက အဘယ်အတွက် ဤတာဝန်ဝတ္တရားကို အပင်ပန်းခံ၍ ဆောင်ရွက်ပါသနည်းဟု မေးဖွယ်ရှိ၏။

မြတ်စွာဘုရားသည် လေးသင်္ချေနှင့် ကမ္ဘာတစ်သိန်း၊ ရှစ်သင်္ချေနှင့် ကမ္ဘာ တစ်သိန်း ပါရမီဖြည့်ခဲ့သည်မှာ အဘယ်အကျိုးစီးပွားအတွက်ပါနည်းဟု မေးချေ က အဘယ်အတွက်ဟု ဖြေပါမည်နည်း။

လူ၏ နာမ်ဝိညာဉ်သည် မသေမပျောက် ဤတစ်ဘဝတည်းနှင့်လည်း ဝတ္တရားလမ်းဆုံးသို့ မရောက်ပေ။ လူအချင်းချင်းအပေါ်၌ ပြုအပ်သော တာဝန်ဝတ္တ ရားကို ဤဘဝ၌ အမြဲဆောင်လေ့ရှိသူသည် နောင်ရောက်ရာဘဝ၌ တာဝန်ကို ဆောင်နိုင်သော သူတော်ကောင်း၊ သူမြတ်ဖြစ်ဖို့သာ ရှိလေသည်။ တာဝန်ကို ဆောင်ခြင်းသည် ကူညီရိုင်းပင်းခြင်း၊ ကယ်ဆယ်ခြင်းအလုပ်ပင်ဖြစ်ရာ ဘဝအဆက် ဆက် ကယ်ဆယ်နိုင်သော ဘုန်းရှင်ကံရှင်ဖြစ်ခြင်းနှင့် အကယ်ခံရသော အနုစား၊ အညံ့စား၊ ဒုက္ခိတ၊ သတ္တဝါအမျိုးအစားဖြစ်ခြင်း၊ ဤနှစ်မျိုးအနက် အဘယ်အမျိုး က ပို၍ မြတ်မည်နည်း။

လူသာလျှင် တာဝန်ဝတ္တရားကို ဆောင်ရသည်မဟုတ်။ လောကဓာတ် တစ်ခုလုံး နေ၊ လ၊ နက္ခတ်၊ တာရာ၊ တောတောင်၊ သမုဒ္ဒရာ၊ မြေ၊ ရေ၊ လေ၊ မီး စသည်တို့မှာ အသီးသီး ဆိုင်ရာတာဝန်ဝတ္တရားများ ရှိကြလေသည်။

လူဟူသမျှမှာလည်း ထို့အတူဖြစ်လေရာ တာဝန်ဝတ္တရားကို အမြဲဆောင် ရွက်နေကြရသော လောကဓာတ်ကြီးတစ်ခုလုံး၏ အလယ်၌ တာဝန်ဝတ္တရား လစ်ဟင်းသူများသည် အမှိုက်အလှေ၊ အပိုအလျှံ၊ အလဟဿ၊ အချည်းနှီး လူ့ ပြည်သို့ရောက်၍နေသော ကျက်သရေဂုဏ်ကင်းမဲ့သော သူများသာ ဖြစ်ကြရာ၏။

ထိုလူများသည် လောကဓာတ်စက်ကြီး၌ အနှောင့်အယှက်စက်ချေး၊ စက်လှေနှင့် တူကြလေရာ ဘဝအစဉ်အဆက် အောက်ကျနောက်ကျ အများကို မှီခို၍ နေရသူမျိုးသာ ဖြစ်ကြရပေမည်။

ဗုဒ္ဓဘာသာအရ လှူနိုင်တန်းနိုင်လျှင် အလှူရေစက် လက်နှင့်မကွာဆိုသော စကားလို ပေးကမ်းလှူရုံနှင့် စွန့်ကြဲနိုင်လျှင် မြင့်မြတ်သောဘဝကို ရောက်နိုင်၏။ ညောင်စေ့လောက်လှူရုံနှင့် ညောင်ပင်ကြီးလောက် ကြီးသောအကျိုးကိုလည်း ခံစား ရတတ်လေသည်။

ဤအတိုင်း ပုံသေစွဲမှတ်၍ ထားကြချေက ကိုယ်ကျင့်တရားမလို။ လူ့ကျင့်

အောင်မြင်ခြင်း၏ဘုရင် ဆောင်းပါးများ

ဝတ်မလို၊ အပိုတတ်နိုင်သလောက် ပေးကမ်းစွန့်ကြဲဖို့သာ လိုလေရာ တစ်ပဲရလျှင် အနည်းဆုံး တစ်ပြားလှူနိုင်ကြသောကြောင့် ဘဝ၏ အဆင့်အတန်း တိုးတက်ရေး အလုပ်သည် လွန်စွာ လွယ်ကူသည်ဟု ဆိုရပေမည်။

ကျွန်ုပ်တို့အယူသည်ကား ငွေကိုလှူခြင်းသည်လည်း ကောင်း၏။ သို့သော် လည်း တာဝန်ဝတ္တရားကို ရိုးသားမှန်ကန် ဖြောင့်မတ်စွာ ဆောင်ရွက်ခြင်းဖြင့် မနုဿ လူအချင်းချင်း၏အကျိုးကို အလုပ်ဖြင့်ဆောင်ခြင်းသည် ပိုမို၍မြတ်လျက် ပိုမိုမြဲခိုင် သော အထုံပါရမီဖြစ်နိုင်လေသည်။

လှူလိုက်သော၊ ပေးလိုက်သောငွေသည် လက်မှလွတ်၍သွားသလို ထို အလှူ၏ အကျိုးဆက်သည်လည်း လွတ်သည့်အခါ လွတ်၍သွားနိုင်၏။ မွန်မြတ် သော တာဝန်ဝတ္တရားအလုပ်များသည်ကား ကိုယ်နှင့်မကွာ ဘဝအစဉ်အဆက် လိုက်ပါကာ ရင့်သည်ထက်ရင့်အောင် ကူညီနိုင်သော သတ္တိရှိကြလေသည်။

ကြွယ်ဝသောသူတို့မှာ ပေးကမ်းစွန့်ကြဲခြင်းအလုပ်သည် လွယ်ကူ၏။ ဆင်းရဲသူများမှာလည်း ညောင်စေ့လောက်လှူဖို့ရန် မခက်ပေ။

လူမှန်သမျှ၌ ပါရှိသော လူ့ဝတ္တရား၊ လူ့တာဝန်ကို ဆောင်ရခြင်းအလုပ်မှာ ကား ထိုမျှလောက် မလွယ်ချေ။ ငွေကြေးပေးလှူခြင်းကြောင့် ကဲ့ရဲ့ရွတ်ချခြင်းမခံရ။ ထောင်ကိုလည်း မကျနိုင်။ တာဝန်ဝတ္တရားကို ဆောင်ရွက်သူများအနက် ဒုက္ခဆင်း ရဲအမျိုးတို့ကို ခံကြရသူများသည်ကား များလှလေပြီ။

ဆန္ဒစိတ်အား ကြီးမားမြဲမြဲ ဇွဲသန်ခြင်းသည် တာဝန်ဝတ္တရားသိသော မြင့်မြတ်သောစိတ်နှင့် မတွဲချေက ကြီးမားသော ဆိုးသွမ်းမှုတို့ကို ပြုကျင့်နိုင်လေ သည်။ ထိုစိတ်သည် တာဝန်ဝတ္တရားကို မသိသောသူတို့၌ တန်ခိုးအာဏာကြီး သလောက် ကြောက်မက်ဖွယ်ကောင်းလေသည်။

ထိုကဲ့သို့သောသူများသည် သိန်းသန်းမကသော လူသတ္တဝါတွေကို နှိမ်နင်း ခိုင်းစေကာ နဖားကြိုးတပ်၍ စစ်မြေပြင်သို့ မောင်းနှင်ပြီးလျှင် ကမ္ဘာကြီးကို ထုံးလို ချေ၊ ရေလိုနောက်တတ်ကြ၏။

ဤလိုလူမျိုးသည် နပိုလီယံ၊ အယ်လက်ဇန်းဒါ၊ ကိုင်ဇာကဲ့သို့သောသူများ ဖြစ်ကြ၏။ အယ်လက်ဇန်းဒါသည်ကား ချဲ့စရာ၊ နိုင်စရာနယ်များကို ကမ္ဘာပေါ်၌ ရှာဖွေ၍ မတွေ့၊ တစ်ကမ္ဘာလုံးကို အစိုးရပြီး တိုး၍ စိုးပိုင်တိုက်ခိုက်နှိမ်နင်းဖို့ရန် တိုင်းပြည်များ မရှိတော့သည်ဖြစ်ကြောင်း သိရသောအခါ ချုံးပွဲချ ငိုရှာလေသည်။

နပိုလီယံဘို့နပတ်သည် ဥရောပတိုင်းတစ်လျှောက်လုံးကို တိုက်ခိုက်အောင် မြင်၍ ပြီးသည့်နောက် ရှေ့ပြည် ဆီးနှင်းများအထဲ၌ အားကုန်ရပ်နား၍ နေရ၏။

သို့နေရသောအခါ ငါသည် အောင်ပွဲများ၏ အစွမ်းကြောင့် ငါဖြစ်၍နေ၏။ အောင်ပွဲများကို ဆက်ကာဆက်ကာမရလျှင် ငါမနေနိုင်ဟု ညည်းညူပြောဆိုလေသည်။

ယခု ကာလများစွာသော ငွေရင်းတို့သည်လည်း ကြီးမားသော ငွေ၏တန်ခိုးကို အသုံးပြုကာ အလုပ်သမားပေါင်း သိန်း၊ သန်း၊ ကုဋေတို့ကို ဆင်းရဲဒုက္ခ၏ နှံ့တွင်းမှ မတက်နိုင်အောင် အလုပ်ဟူသမျှကို စက်လက်နက်များအစွမ်းဖြင့် လက်ဝါးကြီးအုပ်ကြလေသည်။

၎င်းတို့၏ တာဝန်ဝတ္တရားသည်ကား ငွေအားကောင်းသလောက် ဆင်းရဲသားပေါင်းများစွာတို့ကို ချမ်းသာအောင် လုပ်၍ပေးရမည့် တာဝန်ဖြစ်၏။ ထိုတာဝန်ကို မသိမမြင်၊ ငွေ၏တန်ခိုးကို အလွဲအသုံးပြု၍ နေကြလေသည်။

၎င်းတို့၏ အလှူအတန်းများသည်လည်း ဆင်းရဲသားများထံသို့မရောက်၊ ၎င်းတို့ကို မြှောက်ပင့်၍ပေးသော အထက်တန်းစား လူကုံထံများထံသို့သာ ရောက်ကြလေသည်။ မက်ဂရိုဂါသူဌေးကဲ့သို့ ဆင်းရဲသားများကိုသာ စုပုံ၍ပေးခဲ့သော သူဌေးများမှာ လွန်စွာနည်းပါးလျက် မိမိတို့၏ ဂုဏ်သတင်း နာမည်ထင်ပေါ်ကျော်ကြားစေဖို့ရန် အဆောက်အအုံများ၊ အသင်းအဖွဲ့များ၊ လောကဓာတ် ပညာဘက်ဆိုင်ရာ ဌာနများကိုသာ ပေးကမ်းကြသဖြင့် ထိုဌာနများကို ကပ်ပါသောသူများကိုသာ အကျိုးခံစားကြရ၏။ ထိုသူများသည်ကား ထိုဌာနများကိုပင် မကပ်ရစေကာမူ မဆင်းရဲနိုင်သောသူများ ဖြစ်ကြ၏။ ထိုဌာနများသို့ ကပ်ရောက်နိုင်ခြင်းပင်လျှင် မဆင်းရဲသောကြောင့် ကပ်ရောက်နိုင်ကြခြင်း ဖြစ်လေသည်။

ထက်သန်သော ဆန္ဒစိတ်ဓာတ်သည် ကျင့်ဝတ်တရားကို သိသောစိတ်နှင့် တွဲမိသောအခါ၌ကား လူသတ္တဝါတို့၏ အကျိုးစီးပွားကို မသေမချင်း ဆောင်ရွက်၍ အားမရနိုင် မရောင့်ရဲနိုင်အောင် မြင့်မြတ်သောစိတ်၏ အဆင့်အတန်းသို့ ရောက်ရလေသည်။

ထိုစိတ်မျိုးရှိသော ပုဂ္ဂိုလ်များသည် များစွာသောသူတို့၏စိတ်ကို ကောင်းမြတ်သော တာဝန်ဝတ္တရားလမ်းသို့ရောက်အောင် ပြုပြင်ပြောင်းလဲ ပို့ဆောင်ကြ၏။ လွဲမှားသောလမ်းများကို ပိတ်ဖို့ ဖြိုဖျက်ကာ ဖြောင့်မှန်သောလမ်းတံခါးကို ဖွင့်ကြပြီး ခေါင်းဆောင်အစစ်၊ ခေါင်းဆောင်အမှန်၊ ခေါင်းဆောင်မြတ်ပီသစွာ အသိဉာဏ်နှင့် ဖြောင့်မှန်ခြင်းဓာတ်မီးကို ကိုင်ဆောင်လျက် ရှေ့ဆောင်ပြု၍ လမ်းထွင်ကာ သွားလာကြလေသည်။

ထိုလူမျိုးတို့၏ အလုပ်ဟူသမျှမှာ တန်ခိုးအရှိန်အဝါသည် တံဆိပ်ခတ်သလို စွဲကပ်၍ပါမြဲဖြစ်လေရာ လက်ညှိုးညွှန်ရာ ရေဖြစ်လျက် တိုးတက်အောင်မြင်ခြင်း

mgyoe.com

ဖောင်စကြာဖြင့် လူသတ္တဝါတို့ကို မြင့်ရာသို့ ပို့ကြလေသည်။

ကောင်းမြတ်သော စိတ်၏တန်ခိုးသတ္တိရှိသူများ၊ ဆိုးယုတ်သော စိတ်၏ တန်ခိုးသတ္တိရှိသူများအပြင် အကောင်းလည်းမရှိ၊ အဆိုးလည်းမရှိ စိတ်၏ တန်ခိုး သတ္တိကင်းမဲ့သောသူတွေ များစွာပင် ရှိကြလေသည်။

ထိုလူများကို ကိုယ်ကျင့်တရားရှိသူဟု မခေါ်နိုင်ပေ။ အကြောင်းမူကား ကိုယ်ကျင့်တရားကောင်းဖို့ရန် သမ္မာဆန္ဒခေါ် စိတ်ကောင်းစိတ်မြတ်နှင့် ပူးတွဲသော ထက်သန်သောဆန္ဒဓာတ် ရှိရလေသည်။ ထက်သန်သော ဆန္ဒဓာတ်မရှိက လူ၏ တာဝန်ဝတ္တရားကို ကျေပွန်အောင် မဆောင်ရွက်နိုင်၊ မဆောင်ရွက်နိုင်က ဝတ္တရား မကျေ၊ ဝတ္တရားမကျေက လူကောင်းမဟုတ်။ ထိုလူမျိုးသည် စိတ်ဆန္ဒတန်ခိုးကြီး မားသော လူမကောင်းဆိုးဝါးများနှင့် တွေ့သည့်အခါ လွယ်ကူစွာ မကောင်းမှုကို ပြုကြမည်သာတည်း။ မကောင်းမှုပြုခြင်းသည် လူ၏ကျင့်ဝတ် ပျက်စီးခြင်းပင် ဖြစ်လေသည်။

ဆန္ဒစိတ်အားထက်သန်ခြင်း မရှိသူများသည် အစွမ်းသတ္တိမရှိသောကြောင့် သူ့ပစ္စည်းကို လုယက်တိုက်ခိုက်၍ မယူသော်လည်း လွယ်ကူစွာတွေ့ရလျှင် လျှို့ဝှက်၍ ထားပေလိမ့်မည်။

စိတ်၏ တန်ခိုးသတ္တိမရှိသဖြင့် သားမယားကို ပင်ပန်းခံ၍ ဇွဲသန်သန်နှင့် ဖျက်ဆီးရန် မကြိုးစားသော်လည်း လွယ်ကူစွာ လမ်းအခွင့်ကြုံချေက ရှောင်ကြမည် မဟုတ်ပေ။

သို့ဖြစ်လေရာ လူဆိုးမဖြစ်ရုံမျှနှင့် လူကောင်းဖြစ်ပြီဟု မဆိုနိုင်။ အစွမ်းသတ္တိ မရှိသောကြောင့် တစ်စုံတစ်ရာ မလုပ်ဝံ့သည့်အတွက် လူကောင်းလိုနေကြခြင်း ဖြစ်နိုင် လေသည်။

ထိုလူမျိုးသည် မိမိတို့နိုင်နင်းသော လက်အောက်သားများအပေါ် စိတ် သဘောထားသေးငယ်စွာ ပြုမူကျင့်ကြံတတ်ကြလေသည်။

ကမ္ဘာပေါ်၌ ဤလိုလူမျိုးတွေများ၏။ ၎င်းတို့သည် နောက်လိုက်တွေ ဖြစ်ကြ၏။ လက်ခုပ်တီးသမားတွေ၊ နာမည်ကျော်သူတစ်ယောက် ပြောဟောလျှင် သွား၍နားထောင်သူတွေ၊ နာမည်ကျော်သူများပြောသမျှ လုပ်သမျှ အကောင်းထင် သူတွေ၊ နာမည်ကျော်သူ လူကောင်းတစ်ယောက် ခေါင်းဆောင်လျှင် လိုက်တတ်သူ တွေ၊ လူဆိုးတစ်ယောက်ဆွဲလျှင် ပါတတ်သူတွေ၊ ဇာတ်ပွဲ ရုပ်ရှင် အငြိမ့်ကို ပထမ သွားသူတွေ၊ နာမည်ကျော် တရားဟောပုဂ္ဂိုလ်တစ်ယောက်၏ သတင်းကိုကြား လျှင် တရားနာရန်သွားသူတွေ၊ အများယောင်တိုင်း လိုက်၍ယောင်သူတွေ။